

Column

Wist studeren herinneringen?

Christel Cosijn (Breda, 1962) streek in 1992 neer op Bonaire. Samen met Richelle van den Dungen Gronovius schreef ze onder pseudoniem Rosee Bentana de jeugdthriller Black Mamba. Haar dochter Nikita (Bonaire, 1996) studeert Toegepaste Psychologie aan Hogeschool Leiden en woont samen met haar vriend Errol (Aruba, 1991) in Haarlem. Christel als moeder en Nikita als overzeese dochter delen regelmatig in Amigoe hun ervaringen met de lezer.

Toen ik Nikita vroeg welke voorbereidingen ze vorig jaar allemaal had gedaan voor haar vertrek naar Nederland, antwoordde ze: ‘Vorbereiding was er niet echt, het was gewoon alle dingen inleveren, spullen kopen, kamer opruimen en kast uitruimen. En toen was het gaan.’ Ik kan er met mijn pet niet bij. Hoe werkt het toch in haar bovenkamer?

Herinnert ze zich dan niets over alle stress die we hebben gehad, vraag ik me verwonderd af? Ik denk terug aan de paniek toen haar diploma aanvankelijk niet geldig was door een fout van school en aan de talloze uren die we doorbrachten op internet. Aan het op afstand kiezen van geschikte studies, scholen en woonplaats. Nikita wilde samen met Errol naar Nederland vertrekken, dus vooral niet onder begeleiding. Ze wilde ook zeker niet in een studentenhuus wonen, waar je alles moet delen. Wat Nikita in haar koppie heeft gebeurt. Maar voordat ze die leuke studio konden betrekken in Haarlem, moest er nog heel wat water door de zee. Errol had helemaal geen zin meer in school. Hij ging liever werken. Om te kijken hoe stabiel hun liefde was, emigreerde hij van Aruba naar Bonaire en ging bij Nikita en haar vader wonen. Dat was wennen. Vooral toen school weer begon. Maar Nikita kon zich prima afsluiten als ze moest studeren en Errol werkte of vermaakte zich op zijn playstation. Als ouders werden we op onze opvoeding aangekeken, maar we wilden niet dat ze pas in Nederland zouden gaan samenwonen. Dat zou ten koste van hun studie gaan. Samenwonen is immers iets anders dan een vakantieliefde.

Achteraf gezien zijn we blij met onze beslissing. Afgezien van een enkel moeilijk moment, doen ze het goed samen. Nikita heeft haar eerste jaar Toegepaste Psychologie in Leiden erop zitten en Errol is geswitcht. Hij ontdekte aan het begin van zijn CLOS-opleiding dat hij zeer blessuregevoelig is. Bovendien waren zijn klasgenoten ten opzichte van zijn 22 bewogen levensjaren hem te kinderlijk. Na een intensieve oriëntatie heeft hij zich aangemeld voor de studie Allround Laborant in Beverwijk. Het komt redelijk vaak voor dat eerstejaarsstudenten veranderen van studie. Nikita is juist erg tevreden over haar opleiding. Ze staat er versteld van hoeveel stof ze in dat eerste jaar heeft verwerkt. Een goed moment voor de breintest, denk ik en vraag haar hoe ze op haar studierichting is gekomen. Ze antwoordt in telegramstijl: 'Studiekeuze: Ik wist niet wat ik wilde, dacht eerst iets met toerisme. Maar toen zei jij van waarom geen Toegepaste Psychologie, omdat ik jou vroeger heb geholpen, en zo dus TP.' Maar zelfs in telegramstijl had ze kunnen vertellen dat ze samen met Richelle online een beroepskeuzetest

heeft gedaan waar een diverse dingen uitkwamen. Ook wilde ze iets met Kunst doen, in de voetsporen van mij en omdat ze het heerlijk vond om met haar handen bezig te zijn. Ik opperde nog dat ik een afwasmopje nodig had en dat dit ook aan dat profiel voldeed, maar daar zag ze de humor niet van in. Toen leek economie haar wel wat, in navolging van haar vader die boekhouder is. En als je op een eiland als Bonaire bent geboren, is toerisme een zeer voor de hand liggende studiekeuze. Vreemd. In mijn herinnering kwam dochterlief echt pas later zelf op het idee om Toegepaste Psychologie te gaan doen. Een keuze die ik heel hard heb toegejuicht, dat wel, maar nu beweert ze dus dat het helemaal mijn idee was. Zouden haar studentenhersens groeien en haar herinneringen verdrukken? Of slaat mijn breinerosie harder toe dan me lief is? Ik ben er nog niet uit.

In: *Amigoe*, 9 juli 2014.